

[Jens Møller.]

af dansk politik, de ansvarlige partier, ikke har tilstrækkelig styrke, ikke har tilstrækkeligt mange mandater til at kunne føre en politik, uden at man altid enten skal have den ene fløj med eller den anden fløj med, sådan at et forlig altid må blive enten rødt eller sort.

De ændringsforslag, der foreligger her fra fremskridtspartiets side, kan vi ikke stemme for. De bygger på en skattelettelse på 10 mia kr. Det ville vi i og for sig meget gerne være med til, hvis det bare kunne lade sig gøre. Men sagen er jo den, at hvis man skal skære ned på indtægterne, og det er jo statens indtægter, der bliver skåret ned, så må man samtidig skære lige så meget ned på udgifterne, ellers bliver der underskud, det er noget, enhver familie ved. Det vil altså sige, at forudsætningerne for disse 10 mia kr. i skattelettelser er ikke til stede.

Så siger man, at man kan spare noget mere. Ja, der er jo forskellige ting at sige til det. Vi er alle sammen enige om, at vi skal spare så meget som overhovedet muligt, men for det første må vi sige: er der mulighed for at få et flertal i folketinget for yderligere besparelser? Det er uhyre tvivlsomt. Men dernæst må vi sige: hvad vil det egentlig sige at spare? Det er så populært bare at sige, vi skal spare, og så tror jeg, de fleste tænker på, at så er det nok de andre, det går ud over. Når staten skal spare, kan det gøres på forskellig måde. Det kan være ved, at man nedsætter udbetalingen til borgerne, f. eks. folkepension eller børnetilskud eller alle de forskellige ting, der er, men det er nok ikke det, folk i almindelighed forstår ved, at vi skal spare. Det kan betyde, at man nedsætter tilskuddene til kommunerne, men hvad, så må kommunerne jo bare sætte skatten tilsvarende op, og det er der ikke meget vundet ved.

Det kan ske ved, at vi forringer vores uddannelser, vores skoler osv., eller at vi forringer vores hospitaler, muligheden for at blive behandlet på en ordentlig måde; jeg tror heller ikke, det er det, man i almindelighed forstår ved at spare. Nej, når man i almindelighed siger, vi skal bare spare, så er det nok særlig to ting, man tænker på, nemlig administrationen og så de misbrug, der finder sted, hvor folk uberettiget enten juridisk eller moralsk bruger offentlige midler

på forskellig måde, som de egentlig ikke har nogen ret til.

Det er da rigtigt, at der skal spares på disse to felter alt det, der er muligt. Men man må lige gøre sig én ting klar i den forbindelse, og det er, at hvis man vil bekæmpe administrationen og få den ned, så bliver det sværere at bekæmpe misbrugene, og hvis man effektivt vil bekæmpe misbrugene, så betyder det, at vi må have mere administration, for det er jo administrationen, der skal holde øje med disse ting og hindre dem. Der er altså et modsætningsforhold her. Det er jo ikke sådan, at staten kan sige: ja men nu sparer vi, dvs. nu skaffer vi nogle penge ind imellem, nu kan folk betale noget mindre, men de får det samme. Staten har jo ikke nogen privat guldmine, hvor man kan tage de penge, der kommer til at mangle.

Der skal spares, og der skal også spares mere end det, der står her. Men man må gøre sig klart, at det kan ikke ske på én gang, det er noget, der må ske over en længere periode, og det indgår jo da også i forliget, at man forpligter sig til fremover at prøve på at spare mere, så vi kan få yderligere skattelettelser i de kommende år. Staten, det offentlige, er en meget kompliceret mekanisme. Man kan ikke pludselig komme med voldsomme indgreb i den uden at risikere en katastrofe, og man må gøre sig klart, at så er det mennesker, der kommer i klemme. Saneringen af disse ting må tage sin tid, og derfor synes jeg, det er godt, at vi får det forlig, som vi gerne skulle have nu — hvis vi får det — fordi det er første trin på denne vej, første trin på vejen henimod en sanering af udgifterne og lavere skatter.

Hr. Glistrup ønsker også et bundfradrag på 19.000 kr. Det lyder jo meget populært. Vi kunne også godt tænke os at foreslå, at man helt skulle afskaffe indkomstskatten, men der er bare det ved det, at man må jo forudsætte, at der er baggrund for den slags forslag, for hvis ikke der er det, så er det bare et slag i luften. Vi må gøre os klart, at hvis vi var gået ind for dette bundfradrag på 19.000 kr., ville det betyde, som flere har været inde på, at der bogstavelig talt ingen lettelse var kommet på mellemindkomsterne. Det ville være meget alvorligt, fordi de, der har mellemindkomsterne, stort set er de mennesker i dette land, der arbejder og producerer, producerer alt det, vi alle sammen